

Emma Donoghue

CAMERA

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Ana

Cadouri

Astăzi am cinci ani. Aseară, când m-am dus la culcare în Dulap, aveam patru, dar când m-am trezit în Pat, în întuneric, trecusem la cinci. Abracadabra! Înainte am avut trei, și mai înainte, doi, unu și zero.

— Am avut și minus ani?

— Hm?

Mami se întinde.

— Sus în Rai. Am avut minus unu, minus doi, minus trei...

— Nu, numărătoarea a început numai după ce-ai aterizat tu.

— Prin Fereastră, îmi aduc aminte. Erai tristă până să apar eu în burtica ta.

— Ai nimerit-o.

Mami se apleacă să aprindă Lampa, care pac, luminează totul în jur. Închid ochii la țanc, apoi deschid o ușiță, pe urmă cealaltă.

— Am plâns până n-am mai avut lacrimi, îmi spune. Stăteam aici întinsă și număram secunde.

— Câte secunde? o întreb.

— Milioane și milioane.

Respect pe — Nu, vreau să știu exact.

— Am pierdut șirul, spune.

— Apoi te-ai gândit și te-ai gândit la oul tău până te-ai umflat.

Mami zâmbește.

— Simțeam cum loveai.

— Ce loveam?

— Pe mine, bineînțeles, îmi spune.

De fiecare dată râd la partea asta.

— Pe dinăuntru, *bum bum*.

Mami își ridică tricoul de dormit și își face burtica să tresară.

— Mă gândeam, „Jack e pe drum“. Și într-o zi dis-de-diminează, te-ai rostogolit pe covor cu ochii larg deschiși.

Mă uit în jos la Covor, care are roșu și maro și negru încolăcite în model. Se vede pata pe care am făcut-o din greșeală când mă nașteam.

— Ai tăiat cordonul și eu am fost liber, îi spun. Și pe urmă m-am transformat într-un băiețel.

— De fapt, erai deja un băiețel.

Mami se dă jos din Pat și se duce la Termostat să încălzească aerul.

Nu cred că a venit aseară după nouă, dacă vine, aerul e întotdeauna altfel. Nu întreb, pentru că lui Mami nu-i place să vorbească despre el.

— Ia spune-mi, Domnule Cinci, îți vrei cadoul acum sau după micul dejun?

— Ce e, ce e?

— Știi că ești nerăbdător, îmi spune, dar amintește-ți să nu-ți rozi unghiile, îți faci o gaură și-ți intră microbi în ea.

— Care o să mă facă bolnav ca atunci când aveam trei ani și vomam și aveam diaree?

— Chiar mai rău de-atât, îmi spune Mami, de la microbi poți să mori.

— Și să mă duc înapoi în Rai mai devreme?

— În continuare le rozi.

Îmi dă mâna deoparte.

— Scuze.

Mă așez pe mâna rea.

— Mai spune-mi Domnule Cinci.

— Așadar, Domnule Cinci, spune, cadoul acum sau mai târziu?

Sar pe Balansoar ca să mă uit la Ceas, el spune 07:14. Pot să mă dau cu placa pe Balansoar fără să mă țin de el, pe urmă hop înapoi pe Plapumă și mă dau cu placa acolo.

— Sau acum, sau mai târziu. Oricum, o să fie distractiv. Vrei să aleg eu pentru tine?

— Nu. Acum am cinci ani, trebuie să aleg.

Degetul e iar în gură, îl bag sub braț și-l blochez acolo.

— Aleg... acum.

Mami scoate ceva de sub pernă, cred că s-a ascuns acolo toată noaptea, a fost invizibil. E un sul de hârtie, cu o fundă mov de la cele o mie de bomboane de ciocolată pe care le-am primit când a avut loc Crăciunul.

— Deschide-l, îmi spune. Cu grijă.

Respect pe Mă prind cum trebuie să desfac nodul, hârtia se face dreaptă, e un desen cu creionul, fără culori. Nu știu despre ce e, pe urmă îl întorc.

— Sunt eu!

Așa ca în Oglindă, dar e mai mult din mine, capul și mâna și umărul în tricoul de dormit.

— De ce am ochii închiși?

— Dormeai, spune Mami.

— Cum ai făcut un desen dacă dormeai?

— Nu, eu eram trează. Ieri-dimineață și alaltăieri și mai înainte, am aprins lampa și te-am desenat.

Mami nu mai zâmbește.

— Ce e, Jack, nu-ți place?

— Nu – dacă tu ești trează când eu nu sunt.

— Păi, nu te puteam desena când erai treaz, nu?

N-ar mai fi fost o surpriză.

Așteaptă.

— Credeam că-ți plac surprizele.

— Prefer o surpriză și să știu și eu.

Mami pare să râdă.

Mă urc pe Balansoar ca să iau o piuneză din Trusa de pe Raft, minus unu înseamnă că au mai rămas zero din cele cinci. Erau șase, dar una a dispărut. Una ține *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 3: Fecioara cu Pruncul cu Sf. Ana și Ioan Botezătorul*, în spatele Balansoarului, și una ține *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 8: Impresie: Răsărit de soare* lângă Baie, și alta ține caracatița albastră, și alta poza cu calul nebun pe care scrie *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 11: Guernica*. Capodoperele

au venit cu fulgii de ovăz, dar caracatița am făcut-o eu, e cel mai bun desen al meu din martie, dar s-a încrețit puțin de la aburii din Baie. Prind desenul surpriză al lui Mami fix în mijlocul plăcii de plută de deasupra lui Pat.

Mami dă din cap.

— Nu acolo.

Nu vrea să-l vadă Bătrânul Nick.

— Poate înăuntru în Dulap? întreb eu.

— Bună idee.

Dulapul e din lemn, așa că trebuie să împing piuneza o grămadă. Îi închid ușile, scârțâie tot timpul ca proastele, chiar și după ce punem ulei de porumb pe balamale. Mă uit prin crăpături, dar e prea întuneric. Îl deschid pe Dulap puțin ca să mă uit înăuntru, desenul secret e alb în afară de niște liniuțe gri. Rochia albastră a lui Mami atârnă puțin peste ochiul meu adormit, adică ochiul din desen, dar rochia e aia adevărată, din Dulap.

O pot mirosi pe Mami lângă mine, am cel mai bun nas din familie.

— Ah, ai uitat să-mi dai când m-am trezit.

— E în regulă. Poate putem sări peste asta din când în când, acum că ai împlinit cinci ani?

— Nici nu mă gândesc.

Așa că ea se întinde pe albul Plăpumii și eu la fel.

*

Număr o sută de cereale și cascada de lapte care e aproape la fel de alb cum sunt și castroanele, nu stropesc pe lângă, îi mulțumim Pruncului Isus. Eu îmi iau Lingura Topită – aia care are coada zbârcită de când

Respectat a aterizat din greșeală pe oala cu paste care fierbeau. Lui Mami nu-i place de Lingura Topită, dar e preferata mea pentru că nu e la fel ca celelalte.

Mângâi Masa plină de zgârieturi ca să se facă mai bine, e toată un cerc alb, doar zgârieturile sunt gri, de la cum am tăiat mâncarea. În timp ce mâncăm, ne jucăm de-a Fredonatul pentru că nu avem nevoie de gură. Ghi-cesc *Macarena* și *She'll Be Coming Round the Mountain* și *Swing Low Sweet Chariot* care e de fapt *Stormy Weather*. Scorul meu e 2, așa că primesc doi pupici.

Pe urmă eu fredonez *Row, Row, Row Your Boat* și Mami ghicește imediat. Pe urmă *Tubthumping*, ea face o mutră și spune:

— Ah, o știi pe-asta, e despre cum e să fii la pământ și să te ridici, cum se numește?

În cele din urmă își amintește. La a treia încercare fredonez *Can't Get You Out of My Head*. Mami habar n-are.

— Ai ales una grea... Ai auzit-o la TV?

— Nu, la tine, spun eu și încep să cânt refrenul.

Mami își dă o palmă în cap și spune că e o fraieră.

— Bleagă, îi spun și îi dau doi pupici.

Îmi mut scaunul lângă Chiuvetă ca să spăl vasele, cu castroanele trebuie să fiu atent, dar lingurile pot să le *cling clang clong*. Scot limba în Oglindă. Mami e în spatele meu, îmi văd fața lipită peste a ei ca o mască – așa, ca atunci când a avut loc Halloweenul.

— Păcat că desenul nu e mai bun, spune, dar măcar te arată așa cum ești.

— Și cum sunt?

Bate în oglindă în dreptul frunții mele și degetul ei lasă un cerculeț.

— Bucățică ruptă din mine.

— De ce sunt rupt din tine?

Cerculețul dispare.

— Înseamnă că semeni foarte tare cu mine, asta pentru că ești bucățică din mine. Ai aceeași ochi căprui, aceeași gură mare, aceeași bărbie ascuțită...

În acest timp eu mă uit la noi și noi din Oglindă se uită înapoi.

— Nu avem același nas.

— Păi, tu ai un nas de copil acum.

Mă prind de nas.

— O să cadă și-o să-mi crească unul de om mare?

— Nu, nu, doar o să mai crească puțin. Același păr șaten...

— Dar al meu e lung până la mijloc și al tău e doar până la umeri.

— Asta e adevărat, spune Mami, întinzându-se după Pasta de Dinți. Celulele tale sunt de două ori mai vii decât ale mele.

Nu știam că lucrurile pot fi doar pe jumătate vii.

Mă uit din nou în Oglindă. Tricourile noastre de dormit sunt și ele diferite, la fel și lenjeria, a mea e cu ursuleți nătăfleți.

După ce Mami scuipă a doua oară, e rândul meu cu Periuța de Dinți, îmi curăț fiecare dinte de jur împrejur. Scuipatul lui Mami din Chiuvetă nu seamănă deloc cu al meu, și nici al meu cu al ei. Îi curăț pe amândoi și zâmbesc ca un vampir.

Respect pentru — Aaah, spune Mami și-și acoperă ochii. Dinții tăi sunt așa de curați, că mă orbesc.

Ai lui Mami sunt cam stricați pentru că a uitat să-i spele, îi pare rău și n-o să mai uite, dar tot sunt stricați.

Le strâng pe Scaune, le fac plate și le așez în Suport după Ușă. Uscător de Rufe mârâie tot timpul și spune că n-are loc acolo, dar de fapt are destul, numai că trebuie să stea foarte drept. Și eu pot să mă strâng, dar nu mă fac chiar așa de plat din cauza mușchilor, din cauză că sunt viu. Ușa e făcută din metal fermecat strălucitor, după nouă face *bip bip*, când ar trebui să fiu uitat în Dulap.

Astăzi nu vedem fața galbenă a lui Dumnezeu, Mami spune că-i e greu să răzbată prin zăpadă.

— Ce zăpadă?

— Uite, îmi spune ea și arată în sus.

E un pic de lumină în partea de sus a Ferestrei, restul e întunecat. Zăpada de la televizor e albă, dar cea adevărată nu, e ciudat.

— De ce nu cade pe noi?

— Pentru că e pe dinafară.

— În Spațiu? Aș vrea să fie pe dinăuntru ca să pot să mă joc cu ea.

— Da, dar atunci s-ar topi, pentru că aici e cald și bine.

Începe să fredoneze și ghicesc imediat că e *Let It Snow* și cânt al doilea vers. Pe urmă încep *Winter Wonderland* și Mami cântă cu mine.

În fiecare dimineață avem mii de lucruri de făcut, cum ar fi să-i dăm Plantei o cană cu apă în Chiuvetă,

ca să nu curgă pe jos, apoi să o punem la loc pe farfuriuara ei de pe Bufet. Mai demult locuia pe Masă, dar fața galbenă a lui Dumnezeu i-a ars o frunză. I-au mai rămas nouă, sunt late cât palma mea și acoperite cu păr peste tot, așa cum zice Mami că sunt câinii. Dar câinii sunt doar la Televizor. Nu-mi place cifra nouă. Descopăr o frunzuliță, asta înseamnă că sunt zece.

Păianjenița e adevărată. Am văzut-o de două ori. O caut, dar nu găsesc decât o pânză între piciorul Mesei și locuința ei. Masa se balansează bine, ceea ce e destul de înșelător, când mă las pe un picior aș putea să o fac o sută de ani, dar cad întotdeauna. Nu-i spun lui Mami despre Păianjeniță. Ea curăță tot timpul pânzele, spune că-s murdare, dar mie mi se pare că arată ca o foiță de argint foarte subțire. Lui Mami îi plac animalele care se fugăresc și se mănâncă pe planeta sălbatică, dar nu și cele adevărate. Când aveam patru ani mă uitam la furnici cum se urcă pe Sobă și ea alerga și le strivea ca să nu ne mănânce mâncarea. Acum erau vii și în clipa următoare erau una cu pământul. Am plâns așa de mult, că aproape mi s-au topit ochii. Altă dată a fost ceva care făcea *bzzzz bzzzz bzzzz* noaptea și care m-a ciupit și Mami l-a strivit de Perete sub Raft; era un țânțar. Urma e încă acolo, chiar dacă a frecat-o, țânțarul îmi fura sângele ca un vampir mic de tot. A fost singura dată când sângele a ieșit din mine.

Mami își ia pastila din pachetul argintiu care are 28 de nave spațiale mici și eu iau o vitamină din sticla cu băiatul care stă în mâini și ea ia una din sticla mare pe care e poza unei femei care joacă Tennis.

Vitaminele sunt medicamentele care se iau ca să nu ne îmbolnăvim și să nu mergem încă înapoi în Rai. Eu nu vreau să merg niciodată, nu-mi place să mor, dar Mami zice că s-ar putea să fie OK când ai o sută de ani și ești obosit de joacă. Mai ia și o pastilă pentru durere. Uneori ia două, dar niciodată mai mult de două, asta e regula, pentru că unele lucruri sunt bune pentru noi, dar prea mult e dintr-odată rău.

— Te doare Dintele Rău? o întreb.

E un dinte de sus, din partea din spate a gurii, ăla doare cel mai rău.

— De ce nu iei două pastile odată în fiecare zi?

Mami se strâmbă.

— Mi-ar pune capac.

— Ce ți-ar pune?

— Mi-ar pune capac, adică așa avea nevoie de ele tot timpul. De fapt, s-ar putea să-mi trebuiască mai mult și mai mult.

— Și ce e rău dacă-ți trebuie?

— E greu de explicat.

Mami știe totul în afară de lucrurile pe care nu și le amintește bine sau, câteodată, spune că sunt prea mic ca să-mi explice câte ceva.

— Dacă nu mă mai gândesc la asta, mă simt deja mai bine.

— Cum așa?

— Se numește puterea minții. Dacă nu-ți pasă, nu contează.

Când mă doare ceva, întotdeauna îmi pasă. Mami îmi masează umărul, chiar dacă nu mă doare. Ori-cum, îmi place.

Încă nu-i spun despre pânză. E neobișnuit să am un secret care e al meu și nu al lui Mami. Toate celelalte lucruri sunt ale noastre. Corpul e al meu, cred, precum și ideile care se întâmplă la mine în cap. Dar celulele mele sunt făcute din celulele ei, așa că, de fapt, într-un fel, sunt parte din ea. La fel și atunci când îi spun la ce mă gândesc și ea îmi spune la ce se gândește și ideile de la fiecare sar în capul celuilalt, ca atunci când colorezi cu albastru peste galben și iese verde.

La 08:30 apăs pe butonul Televizorului și încerc pe trei canale. Găsesc *Dora Exploratoarea*, iupii! Mami mișcă încet din Iepuraș, ca să facă imaginea mai bună, îi apasă pe cap și pe urechi. Într-o zi, când aveam patru ani, Televizorul a murit și am început să plâng, dar noaptea Bătrânul Nick a adus o cutie magică și Televizorul a înviat. Celelalte canale după cele trei sunt pline de purici, așa că nu ne uităm, ca să nu ne stricăm ochii; doar dacă e muzică, punem Pătura peste ecran și ascultăm prin lâna ei gri și dăm din papuci.

Astăzi îmi pun degetele pe capul Dorei și o mângâi și-i povestesc despre superputerile mele, acum că am împlinit cinci ani. Dora zâmbește. Are un păr uriaș, e ca o cască maro cu vârfurile ascuțite tăiate, și e la fel de mare cât restul trupului ei. Mă așez la Mami în poală ca să mă uit, mă tot foiesc ca să-mi găsesc locul, are oase ascuțite. Corpul mamei nu e prea moale, dar acolo unde este, e supermoale.

Dora spune lucruri care nu sunt într-o limbă ade-vărată, ci în spaniolă, cum ar fi *lo hicimos*. Îl duce mereu în spate pe Rucsac, care e mai mult înăuntru